

«...Κι όμως, σκέφτεται ο Λούκα, υπάρχουν στιγμές που το να συμπεριφέρεσαι σαν ήρωας είναι το ίδιο πράγμα με το να συμπεριφέρεσαι σαν άνθρωπος. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν αυτήν την ευκαιρία. Εκείνος, όμως, την είχε και την έχασε μέσα από τα χέρια του...»

Στο συγκεκριμένο σημείο του βιβλίου η συγγραφέας θέλει να θίξει την έννοια του ηρωισμού. Δεν χρειάζεται να κάνει κανείς ηρωικές πράξεις για να θεωρηθεί ήρωας. Ακόμα και η πιο απλή πράξη που βοηθά τον συνάνθρωπο μας, μπορεί εμάς να μην μας φαίνεται ηρωική, αλλά για εκείνον που τον ταλαιπωρεί με τόσα βάσανα και δυσκολίες η ζωή, να είναι.

Επίσης η συγγραφέας προσπαθεί να τονίσει το τι σημαίνει να είσαι άνθρωπος. Άνθρωπος είναι αυτός που βοηθά το συνάνθρωπο του, που αν έχει την ευκαιρία να τον βοηθήσει έστω και λίγο το κάνει, χωρίς να τον αγνοεί. Η βοήθεια είναι ένδειξη ανθρωπιάς. Πολλές φορές όμως υπάρχουν στιγμές όπου μπορεί να θέλεις να συμπεριφερθείς σαν ήρωας, όμως η τροπή των γεγονότων να μην σε αφήνει... Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο Λούκα θα πρέπει να ένιωθε πιθανότατα αμηχανία διότι δεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει, αλλά και λύπη για το απάνθρωπο γεγονός που γινόταν μπροστά στα μάτια του. Φοβόταν ότι αν έκανε κάτι θα κατέληγε στην ίδια κατάσταση με τον Ράτζιβα.

«...Για μια στιγμή σχεδόν ντρέπεται για τον ίδιο του τον εαυτό, για τα επώνυμα παπούτσια του, τη μοδάτη ζακέτα του, τη ζωή που έχει την τύχη να ζει, ασφαλής και δίχως προβλήματα...»

Ο Λούκα με το συγκεκριμένο συναίσθημα που ένιωσε, δηλαδή την ντροπή, συνειδητοποίησε πως η ζωή που ζούσε τόσα χρόνια δεν ήταν η αληθινή... Η ζωή κανονικά είναι γεμάτη με δυσκολίες και διακυμάνσεις, μερικές φορές είναι εύκολη αλλά τις περισσότερες φορές είναι δύσκολη. Ο Λούκα τόσο καιρό ζούσε μέσα στην πολυτέλεια και τη χλιδή μιας εύπορης οικογένειας και δεν είχε καταλάβει πως οι περισσότεροι άνθρωποι γύρω του δεν έχουν να φάνε. Τα επώνυμα παπούτσια και η μοδάτη ζακέτα είναι ένδειξη χλιδής στους ανθρώπους που δεν έχουν ούτε ρούχα να ντυθούν... Γι αυτό το λόγο αισθάνθηκε ντροπή, διότι κατάλαβε πώς είναι η πραγματική ζωή. Για εκείνον, η γυναίκα που ζητιάνευε τόσα χρόνια δίπλα από το σχολείο του, ήταν σαν ένα τίποτα. Αφότου όμως έγινε το δυστύχημα με το Ράτζιβα, η ζητιάννα απέκτησε ξαφνικά υπόσταση για εκείνον και την έβλεπε σαν έναν άνθρωπο.

Όταν διάβασα κι εγώ το συγκεκριμένο απόσπασμα, κατάλαβα πως κι εγώ έχω κάνει παρόμοια λάθη με αυτά του Λούκα. Όταν διέσχιζα έναν δρόμο, δεν έδινα καμιά σημασία στους φτωχούς και στους αστέγους που περνούσαν από δίπλα μου και τις περισσότερες φορές εκνευριζόμουν που μου ζητούσαν χρήματα. Όμως, διαβάζοντας το συγκεκριμένο βιβλίο, κατάλαβα τον ρατσισμό που επικρατεί στην Ελλάδα και πως οι φτωχοί έχουν μεγαλύτερα προβλήματα από ό,τι θα αποκτήσουμε εμείς ποτέ...

Ευαγγελάτος Σπύρος, Β1 Γυμνασίου